

Učenci naj se oglase vsaj dva dni pred šolskim začetkom v podkovski šoli na spodnjih Poljanah.

Ker je po slovenskih deželah še zmerom premalo v podkovstvu izučenih kovačev in zdravnikov kopitnih boleznij, pa tudi premalo izurjenih oglednikov živinskih in mesovnih, zatorej naj bi skrbela županstva, da dobode vsaka občina vsaj po enega dobrega kovača in živinskega in mesovnega oglednika.

Ivan Murnik,

predsednik o. kr. kmetijske družbe kranjske.

Dr. Karol vitez Bleiweis Trsteniški,

začasni vodja podkovske šole.

Naznanilo.

Skušnje na tukajšnji podkovski šoli se bodo vršile dne 27. in 28. decembra t. l., in sicer: 28. decembra skušnja iz podkovstva za kovače, kateri niso obiskavali podkovske šole, 29. decembra pa za učence podkovske šole iz podkovstva in ogledovanja klavne živine in mesa. Kovači, kateri hočejo delati to skušnjo, naj se oglase pri podpisnem vodstvu do 15. dne decembra t. l.

Vodstvo podkovske šole v Ljubljani
dne 3. novembra 1897.

Dr. Karol vitez Bleiweis Trsteniški.

Poučni in zabavni del.

Kako sem izpovedoval Turke.

Češki spisal J. Holeček.

(Konec.)

„Nečuveno! Koliko bi moglo biti takih svojeglavcev: petdeset?“

„A, brate, več.“

„Morda sto?“

„A, brate, še več.“

„Ali čez tisoč jih ne more biti?“

No veš, brate, deset tisoč jih je: ali ne pravi tega nikomur — ako Boga znadeš! Veš, časniki bi izvedeli —“

Kaj si misliš o meni! Komu naj bi to pravil? Ali kaj je vam to: deset tisoč Vlahov! Zmastite jih, kakor nič.“

„To je lahko reči, brate, ali Kara Dagħ (Črna-gora)!“

„Kaj, ali Kara Dagħ zopet ne dá miru?“

„Ne dá, brate in pomaga Vlahom.“

„No, to vas ne skrbi! Kaj je proti vam ubogi Kara Dagħ? Koliko mož more Kara Dagħ poslati Vlahom na pomoč?“

Mnogo, brate! Kara Dagħ je naš din dušmanin (zaklet sovražnik).

„Ali teh petdeset Črnogorcev vi v žlici vode uto-pite.“

„Brate, več jih je!“

„Sto?“

„Več, brate!“

„Ti se šališ z menoj!“

„Dina mi (pri moji veri), dina mi, deset tisoč jih je?“

„Tega bi si ne bil mislil! Ali to vam je vendar malenkost. V Stambulū imate carja, ki vam ne da lasu skriviti. Car ima novce, in kjer dá Kara Dagħ lahko dinar, tam dá car zlatnik.“

„Ni, brate, tako, kakor misliš. Carja so oskubli jahuije (židje), in on tudi nima.“

„Pa si pomagajte drugače; vzemite Vlahu.“

„Vzeli bi, ali ni kaj. Vlah tudi ničesa nima, kar je pa imel, odgnal je v gore.“

„Tedaj planete nad-nje v gore, pobijete jih in jim vzamete.“

Lahko je govoriti, brate, ali Vlahi so prokleti; ne dadé se.“

„Kaj mi vedno to govoriš! Ako bi bili junaki, bili bi okrog Trebinja.“

„Saj so brate: povsodi jih je, kakor peska.“

„Ne morem ti verjeti; učeraj sem slišal, da ste premogli Vlahi pri Bilku — in kako premogli! Pet sto jih je padlo, ti pa se delaš, kakor da bi se bal.“

„Dina mi, brate, slabo si slišal. Vlahi so samo stirje padli, a naših je pobitih, da je groza.“

„Tebe je gotovo kdo nalagal. Kaj-ne, da nisi bil sam tam?“

„Bil sem, brate, in s temi-le očmi sem vse videl. Vlah nas je iznenadil, jedenkrat je ustrelil in takoj potem je planil na nas z golimi noži v rokah in sekal, kakor je mogel. Uteči ni bilo kam, kajti vršilo se je v dolini, in le malo je bilo tako srečnih.“

„To ni nič. Pri tepežu je že tako, jedenkrat udariš ti mene, drugikrat jaz tebe. Saj jim jo že še zasolite Najvažnejše je pa to, da ne pridejo Vlahi do vašega taina (živeža) in džebana (streliva.) Vi si lahko kupite, oni si ne morejo.“

„Saj so nam že vse pobrali, brate.“

„Kje pa?“

„Tam.“

„Pri Bilku?“

„Tam.“

„Aj! Ali gotovo niste imeli mnogo tainu s seboj? Samo toliko, kolikor ste za jeden dan potrebovali — kaj-ne da?“

„Več, brate!“

„Ali ste torej hotel taboriti?“

„Hoteli smo tain peljati v Bilek, tam trpe lakoto.“

„Mislim, da posadka v Bilku ne more biti mnogobrojna, in zato gotovo niste vozili mnogo taina seboj.“

„Peljali smo 250 tovorov.“

„In vse to so vzeli Vlahi?“

„Vlahi in Kara-Dagħ.“

„Kaj počnô zdaj ubožci v Bilku?“

„Pomrjejo brate.“